

Urodziłam się w 1990 roku w Jeleniej Górze. Jestem artystką teatralną, autorką instalacji i spektakli. Ukończyłam reżyserię na PWST w Krakowie a wcześniej dziennikarstwo na Uniwersytecie Wrocławskim. W swojej pracy łączę działalność researchową i aktywistyczną, a główne tematy moich prac to feminizm, ekologia oraz zaawansowane technologie.

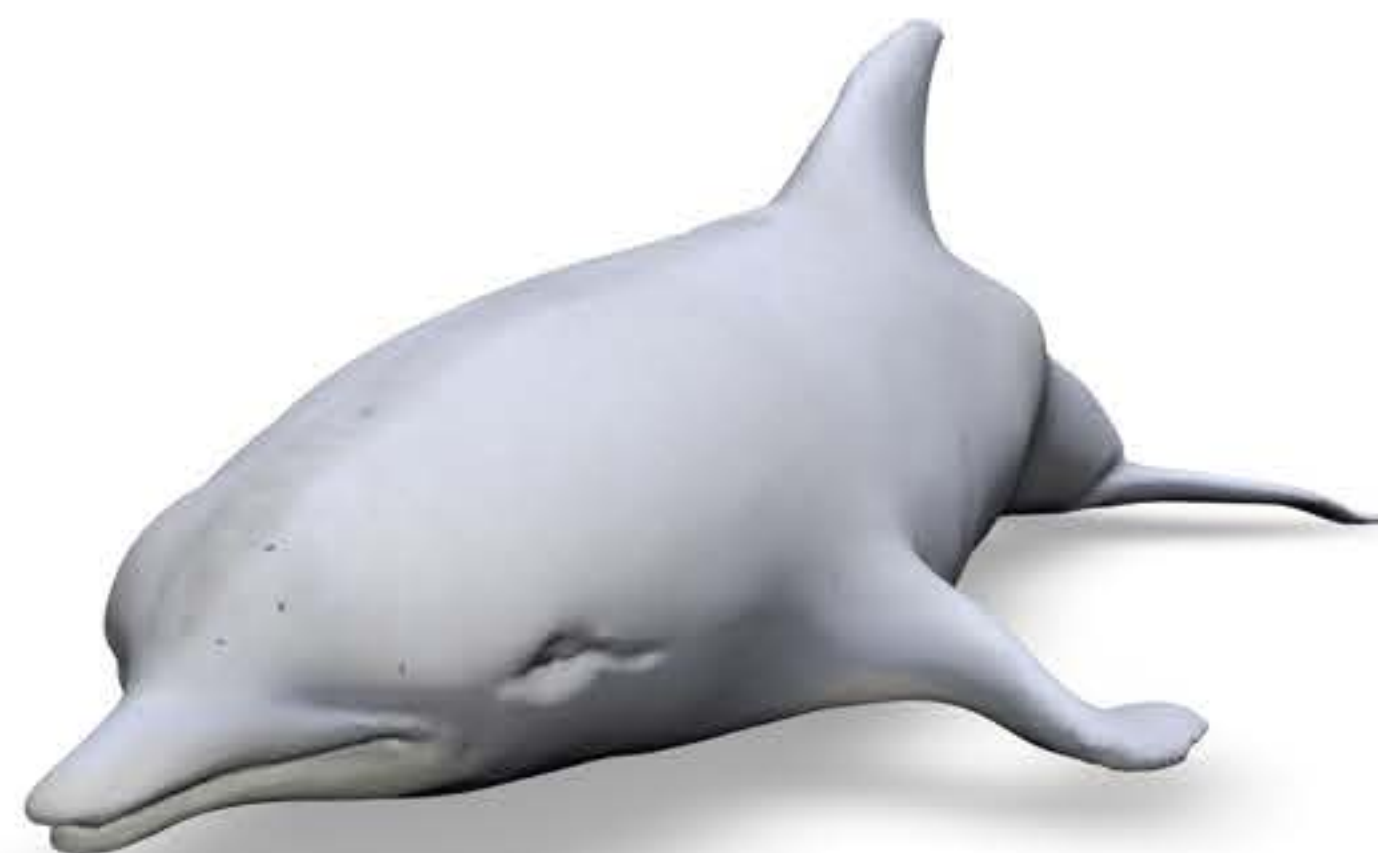
Udział w programie Zamku Ujazdowskiego byłby dla mnie okazją do podzielenia się wiedzą i umiejętnościami, które zdobyłam w ostatnich latach. Chciałabym spotkać osoby, rozumiejące odpowiedzialność artystyczną w podobny sposób oraz zainteresowane wprowadzaniem nowych narzędzi do praktyk performatywnych.

dolphin_who_loved_me

2015

Na początku lat 60. XX wieku w sekretnym laboratorium na Karaibach, NASA badało komunikację człowieka z delfinami. W eksperymencie wzięła udział Margaret Howe Lovatt, 23-letnia mieszkanka Wyspy św. Tomasza, która przez pół roku mieszkała w specjalnym Domu Delfina z młodym samcem o imieniu Peter. Przez 6 dni w tygodniu uczyła go i obserwowała jego zachowania. Poza lekcjami niemal cały czas spędzali razem. Między człowiekiem a zwierzęciem wytworzyła się intymna więź.

Ścieżkę dźwiękową **dolphin_who_loved_me** budują oryginalne odgłosy delfinów nagrywane pod wodą oraz fragmenty lekcji udzielanych Peterowi przez Margaret.

performans
Jaśmina Polak, Jan Sobolewski, Angelika Kurowska
dramaturgia
Szymon Adamczak
muzyka i wideo
Karolina Mełnicka
produkcja
Kolektyw 1a
reżyseria
Magda Szpecht

nagroda
Jury Prize 100°Berlin Festival 2015

festiwale
Malta Festival Poznań,
Festiwal 48h Chrono w Marsylii,
Fuchsbau Festival Hannover,
Festiwal Prapremier w Bydgoszczy,
Boska Komedia w Krakowie,
Generation After Showcase w Warszawie,
Konfrontacje Teatralne w Lublinie

zdjęcia
Monika Stolarska

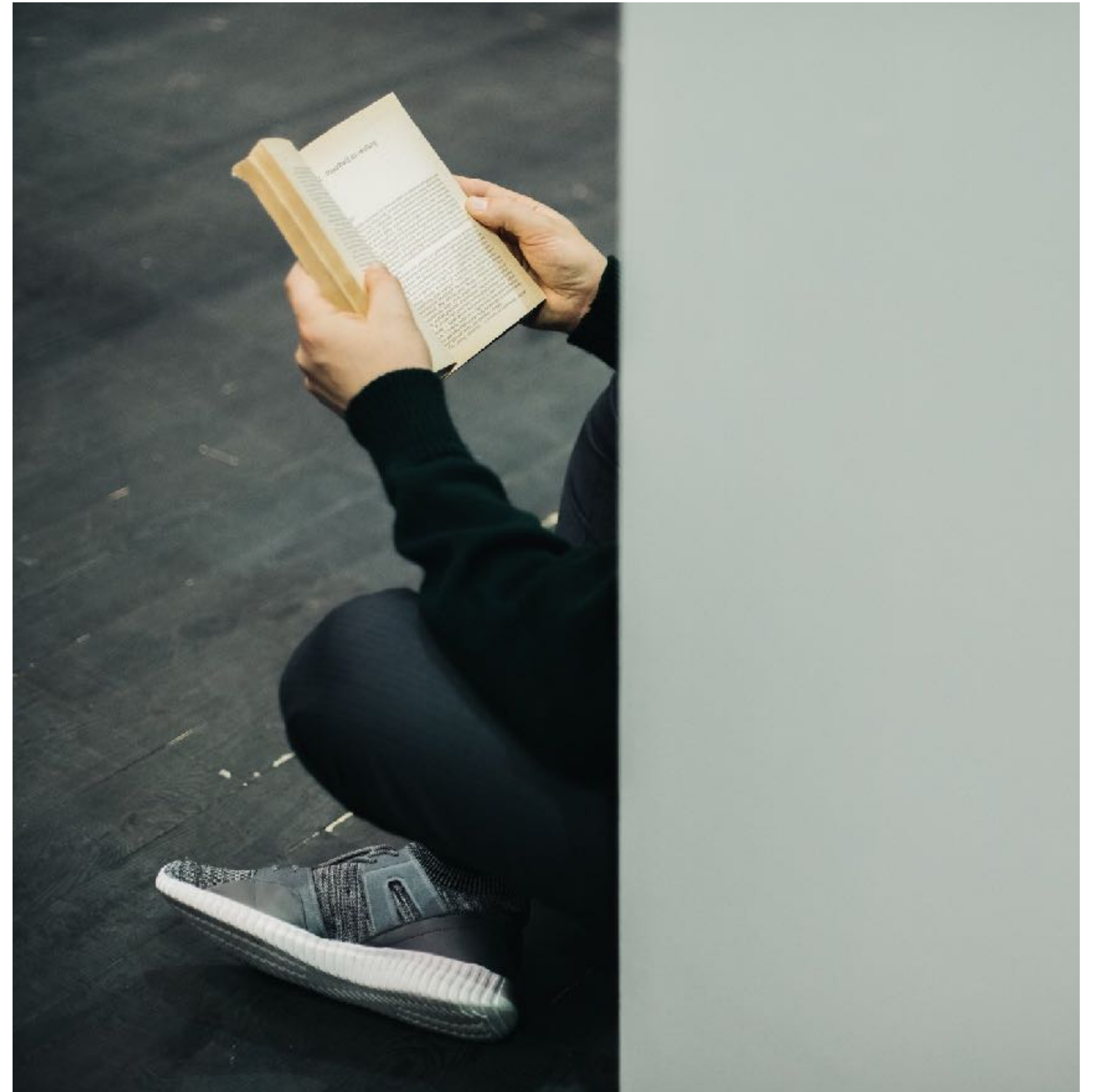

HMLT/ Hamlet

2018

Jak można ucywilizować roboty, jeśli nie ma czegoś takiego, jak podręcznik bycia człowiekiem? Jest coś takiego – literatura. Systemy komputerowe muszą dużo czytać i w ten sposób uczą się odróżniać dobro od zła. Brytyjscy naukowcy przetestowali tę ideę w praktyce. Android o klasycyzującej nazwie Homer16 zapoznał się z „Hamletem”. Jego wrażenia z lektury były następujące: historia niezdecydowanego księcia i jego szalonej dziewczyny, która uczy, że wrogów trzeba pokonywać szybko i bezlitośnie, inaczej oni pokonają nas. Homer16 zupełnie nie zrozumiał dziwnego tekstu „być albo nie być?”. Jaki jest sens tego pytania? – zapytał.

Jak zatem będzie wyglądał szekspirowski świat, kiedy przepuści się go przez wyobraźnię AI? Kim okażą się bohaterowie „Hamleta”, jeśli nie wiadomo, kim jest człowiek? I wreszcie, jak brzmi współczesna odpowiedź na pierwszą kwestię padającą w tragedii: „Kto tam?”

obsada

Maria Wąsiel, Wioletta Tomica, Natalia Sacharczuk, Katarzyna Staniewska, Ilona Zgiet, Gabriela Jaskuła, Bogusław Byrski, Mirella Rogoza- Biel, Konrad Biel

dramaturgia

Łukasz Wojtysko

przestrzeń, scenografia i kostiumy

Zuza Golińska, Gosia Golińska

opracowanie muzyczne

Krzysztof Kaliski

konsultacja choreograficzna

Weronika Pelczyńska

reżyseria

Magda Szpecht

produkcja

Teatr Andersena w Lublinie

nagroda

Polish Graphic Design Awards 2018 dla najlepszego plakatu

festiwale

Festiwal Szekspirowski w Gdańsku 2018

Konfrontacje Teatralne w Lublinie 2018

zdjęcia

Maciej Rukasz

Always Coming Home Wracać wciąż do domu

2019/2020 Festival Tokyo/ TR Warszawa

Akcja spektaklu **Wracać wciąż do domu** opartego na książce Ursuli K. Le Guin rozpoczyna się w momencie, w którym kończy się większość dystopijnych opowieści science-fiction. To historia o tym, co dzieje się po zniknięciu współczesnej cywilizacji, setki lat po katastrofie klimatycznej. Zamiast pokazywać wizję zaawansowanej technologicznie przyszłości, w której dochodzi do zderzenia największych ludzkich osiągnięć i naszych najgorszych instynktów, twórcy sięgają dalej, przenosząc się w czasie. aż do momentu, kiedy ludzie ponownie żyją blisko natury. Poznajemy społeczeństwo, w którym najważniejszą rolę odgrywa wspólnotowość i pozbawiona hierarchii więź z otaczającym światem.

obsada

Monika Frajczyk, Paweł Smagała, Mateusz Górski,
Ayako Araki/ Małgorzata Biela,
Miho Inatsugu/ Dobromir Dymecki,
Nana Suzuki/ Sara Celler- Jezierska

scenariusz, tłumaczenie i dramaturgia
Łukasz Wojtysko/ Ken Takiguchi

scenografia, kostiumy, światła
Michał Korchowiec

muzyka
Krzysztof Kaliski

choreografia
Paweł Sakowicz

video
Ryohei Tomita

redakcja tekstu
Mateusz Borowski

reżyseria: Magda Szpecht

produkcja
Festival/ Tokyo, IAM
TR Warszawa

zdjęcia
Natalia Kabanow

Have a Good Cry

2021

“Będzie można mieć osobny pokój, możliwość wypłakania się” – to fragment wypowiedzi rzeczniczki Ministerstwa Sprawiedliwości o projekcie ustawy przygotowywanym przez Solidarną Polskę. Po kilku miesiącach protestów przeciwko wyrokowi Trybunału Konstytucyjnego w sprawie aborcji, takie słowa zrozumialiśmy jako następujący komunikat: państwo zmusi kobiety do rodzenia, ale zaoferuje im specjalne pomieszczenie, w którym będą mogły się wypłakać.

Ktoś z Internautów natychmiast zapytał, czy nie jest tak, że cała Polska to jeden wielki pokój do płakania. Zaczęliśmy więc zastanawiać się, jak wyobrażamy sobie takie pomieszczenie. Co powinno się w nim znajdować? Jak powinno zostać zaprojektowane? Potrafimy wyobrazić sobie dziesiątki różnych rozwiązań w oparciu o design i architekturę, ale możemy również potraktować tę przestrzeń jako coś bardziej symbolicznego, czego szukamy wewnątrz samych siebie. Wyrwana z pierwotnego kontekstu idea pokoju do płakania zafascynowała nas, będąc wyobrażeniem terenu wspólnego, który może stać się miejscem oczyszczenia, wsparcia, uwolnienia albo bycia razem przez krótką chwilę i bez żadnego przymusu.

obsada
Lena Schimscheiner, Weronika Pelczyńska

muzyka
Krzysztof Kaliski

zdjęcia
Monika Stolarska

produkcja
Stowarzyszenie Scena Robocza

festiwal
Generation After Showcase 2021

reżyseria
Magda Szpecht

zdjęcia
Monika Stolarska

